

med at give fast Ansættelse end ved saa vigtige Kassererforretninger som dem, der her handles om. Jeg tror altsaa, at mange ærede Medlemmer her i Thinget ville give mig Ret i, at det var denne Tanke, hvormed Lønningsloven blev vedtagen ifjor. Nu har jeg betragtet denne Sag som et Paalæg, og naar jeg ikke havde nogen bestemt Overbevisning om, at det var en skadelig Foranstaltning, man havde paataaet, saa har jeg anset mig for at være forpligtet til at handle i den Mand, hvori jeg antog, at Rigsdagens Beslutning var tagen, og jeg har altsaa ikke ventet mig Andet, end at dette ærede Thing vilde have en Følelse af, at jeg netop havde stræbt efter bedste Evne at imødekomme de Ønsker, som herfra vare komne tilorde, og som ogsaa vare bekræftede ved Thingets Afstemninger. Dette er altsaa den egentlige Grundtanke for det her foreliggende Forslag. Det ærede Medlem har muligvis ikke været enig i disse Tanker, men jeg tror at turde sige, at det er dette, som det store Flertal i denne Forsamling har tilkjendegivet som sin Anskuelse igjennem de Afstemninger, der have fundet Sted. Nu har det ærede Medlem fremhævet nogle Betænklichkeiten, som jeg skal tillade mig kort at berøre. Hovedsagen af, hvad det ærede Medlem har udtalt, er dette, at denne Foranstaltning ikke vil blive saa besparende, som det synes, idet der nemlig vil blive at udrede Pensioner. Det er ganske vist, at dette vil være Tilfældet, men jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det jo netop er det, som vi vide altid ligger under alle de Besparelser, som vi have tilstræbt igjennem Reduktioner af det fast ansatte Embeds personale, at de maa medføre Udredelsen af nogle Pensioner. Smidlertid have vi ikke desmindre alligevel vedtaget saadanne Reduktioner, idet vi nemlig have været overbeviste om, dels at muligvis adskillige af disse Embedsmænd igjen kunde finde Ansættelse i Statens Tjeneste, og dertil sigter jo Bartpengebestemmelsen i Pensionsloven, og dels have vi vidst, at disse Pensioner dog

efterhaanden vilde falde bort, naar Beskønnede døde, og den tilsigtede Besparelse da indtræde i sit fulde Omfang. Hvad jeg her har tilladt mig at foreslaa, er altsaa i fuld Overensstemmelse med Rigsdagens almindelige Fremgangsmaade ved slige Leiligheder, og jeg tror derfor, at det er fuldkommen korrekt, naar man siger, at denne Forholdsregel alligevel vil medføre en Besparelse, om denne nu end i Begyndelsen bliver mindre paa Grund af de Pensioner, der blive at udrede. Det ærede Medlem benyttede Leiligheden til at gjøre et personligt Angreb paa min Bestyrelse, idet han sagde, at jeg havde begyndt min Virksomhed som Finantsminister med at pensionere dels i Livsforsikringen og dels i Vestindien. Hvad Livsforsikringen angaar, saa veed jeg ikke, at der ved denne er pensioneret Andre end to mathematiske Direktører, af hvilke den ene omtrent var paa sit Dødsleie, dengang han blev affødiget, og ialtsald havde indgivet en bestemt Begjæring om Afsted, begrundet paa, at han ikke saae sig istand til at fortsætte sin Virksomhed under de Bilskaar, som der vare tilstede, og den anden er ligeledes kun bleven affødiget efter en udtrykkelig Ansøgning, som han selv har indgivet til Kongen, og som har været meddeelt Finantsudvalget ifjor, i hvilken han beraaber sig paa, at han saae sig ude af Stand til at overkomme det Arbejde, som den nye Institution vilde paalægge ham. Dette altsaa, hvad Livsforsikringen angaar. Hvad de vestindiske Embedsmænd angaar, da maa jeg tilstaa, at jeg er fuldkommen paa det Uklare med, hvad det ærede Medlem sigter til. Jeg veed ikke, at nogen højere vestindisk Embedsmand er bleven pensioneret i den Tid, jeg har været Finantsminister; det maa vistnok bero paa en Feiltagelse. Jeg tror, at det ærede Medlem ved nøiere at forfølge de Pensioneringer, der have fundet Sted, vil se, at der netop fra Finantsministerens Side har været tagttaget en særdeles stor Baromsind i den Henseende, hvilket er saameget mere at bemærke, som jeg